

Къщицата на брат Лоренцо.

Влиза брат Лоренцо с кошицица.

Брат Лоренцо. — У утрото, разтвориха очи,
на изток сине ленти от мъги.
Там слянуто от вебри небосклони,
камо пъян хове, тълмага гони
на бог Митан от огнения път,
по който се възвела млада децат.
Преди росата поглед да изкозие,
и слянуто да спре вград своите бездни,
аз ще навикна кошицицата с дребни
тревни отровни и цвете изобити,
Заме, на тоя свят и ти начало
и край на всичко тук, ^{ко}що е хвърлено!
Как всички твои рожби се струпват
от твойта гръд живот да извлекат!
За всичко от тях неизброими
и най-различни дарове те има.
С каква неопразима, тайна сила
е качките, бивките дарима!
Защото са от полза в тоя свят
и качкът, и всеки ситен цвят,
най-низкото, което тук се смята,
и то добро принадле на земята.
В порок доброто лесно се мени,
на себе си когато измени.
На тоя цвят, под нецините листа,
изобитта е скрита и смъртта.
Вопрещ ми го, добиваш нова мощ,
а върхуши ми — пред тебе кажда мощ